

GEEN FASCISTEN IN ONZE STAD!

De Nationalistische Studentenvereniging (NSV, de officieuze studentengroep van het Vlaams Belang) organiseert elk jaar een betoging, eigenlijk een haatmars, in een studentenstad. Dit jaar is Antwerpen aan de beurt. Gelukkig is er telkens een tegenbetoging die veel groter is en hierdoor de ruimte voor extreemrechts om zich op straat te manifesteren te beperken. Deze anti-NSV betoging was ook toen het Vlaams Belang electoraal sterker stond de grootste jaarlijkse antifascistische mobilisatie in ons land. Het is niet omdat het VB vandaag minder scoort dat het gevaar is geweken. Antifascistisch protest blijft noodzakelijk!

BESPARINGEN VERGROTEN VOEDINGSBODEM VOOR EXTREEMRECHTS

Een rapport van het Rode Kruis van oktober 2013 schetst de rampzalige gevolgen van het Europese besparingsbeleid. Miljoenen Europeanen zijn van liefdadigheidsorganisaties afhankelijk voor voedsel. De jongerenwerkloosheid neemt in alle landen explosief toe, in de eurozone bedraagt deze al 24,4%. Ongeveer 120 miljoen Europeanen leven op of onder de armoedegrens.

Deze desastreuze gevolgen van de besparingen zorgen voor heel wat woede onder de bevolking. Extreemrechts probeert daarop in te spelen door de schuld bij verschillende minderheden te leggen, vooral bij migranten. Het Griekse Gouden Dageraad houdt het niet bij woorden, verschillende migranten werden vermoord. Ook linkse activisten van Griekse origine worden het slachtoffer van fascistisch geweld. De linkse rapper Pavlos Fyssas werd in september vermoord omwille van zijn antifascistische standpunten en acties. Met het huidige besparingsbeleid zal de opgang van gewelddadige partijen als

vreedzame
ANTI-NSV BETOGING
19u voor station
Antwerpen-Berchem
20 maart

JOBS!
GEEN RACISME

- Stop de erkenning van de NSV aan de Universiteit Antwerpen!
- Neen aan de GAS-reglementering en de criminalisering van jongeren!
- Organiseer het verzet tegen het rechtse en asociale beleid!
- Jobs, geen racisme! Voor degelijke jobs, betaalbare huisvesting en gratis onderwijs voor iedereen!

blokbuster.be actieflinks.be

Gouden Dageraad niet tot Griekenland beperkt blijven.

LOKALE BESTUREN TREKKEN BESPARINGSLAWINE OP GANG

De besparen creëren overal in Europa een sociale woestenij. De gevestigde politici lijken er niet van wakker te liggen, ze stappen allen

MAART: betogingsmaand!

- * 15 maart: betoging tegen politiegeweld en repressie (15u Fontainasplein, Brussel)
- * 16 maart: betoging aan gesloten asielcentrum van Vottem (14u Citadel, Luik)
- * 20 maart: anti-NSV betoging in Antwerpen (19u, voor Berchem station)
- * 30 maart: protest tegen nieuwe rechtse reactionairen. Pro-keuze protest (14u Poelaertplein, Brussel)

mee in de neoliberale logica. Hoogstens verschillen ze van mening over het tempo van de besparingen. Dat zien we ook in ons land, sinds de gemeenteraadsverkiezingen van 2012 wordt op lokaal vlak een algemene besparingslawine op gang getrokken.

Onder leiding van de N-VA speelt het Antwerpse stadsbestuur hier een voortrekkersrol in. De Antwerpse coalitie bespaart hard op de culturele en sociale sector. Het OCMW zal het met 8,6 miljoen euro minder moeten doen. Het Zorgbedrijf moet 2,75 miljoen euro inleveren. Op een moment dat de gevolgen van de crisis zich hard laten voelen en de armoedecijfers de pan uit swingen, betekenen dergelijke maatregelen een sociale ramp. Tegelijk hanteert het bestuur een verdelende retoriek, zo legt Liesbeth Homans de schuld voor racisme bij de allochtonen zelf. Dat opent de deur voor de racistische ideeën van extreemrechts. De heropleving van het Front National in Frankrijk is een stevige waarschuwing.

TEGEN REPRESSIE, TEGEN GAS!

Het enige 'antwoord' van de politici op de sociale problemen als gevolg van het besparingsbeleid bestaat uit GAS-boetes. Zo worden in Gent bedelaars uit het straatbeeld geweerd door hen een boete op te leggen. In Antwerpen krijg je rond het De Coninckplein voor zowat alles een GAS-boete, zelfs een straathoekwerker werd er beboet. De willekeur is enorm, van een kersenpit op straat gooien tot een broodje eten op de trappen van een kerk, het levert al naargelang waar je jezelf bevindt een stevige boete op. Een handige manier om de stadskas te spijzen.

De GAS-boetes bedreigen onze democratische rechten. Het zet de deuren wagenwijd open om iedere vorm van protest tegen het beleid te criminaliseren. Zo kregen de aanwezigen op een betoging tegen voedselonveiligheid aanvankelijk een GAS-boete. Een campagne als TegenGAS die het verzet tegen de GAS-boetes koppelt aan een sociaal alternatief is broodnodig.

GEEN RUIMTE VOOR EXTREEMRECHTS LATEN, STOP NSV!

Op 30 november organiseerde de NSV (Nationalistische Studentenvereniging) in Antwerpen een meeting met een spreker van Casa

Pound, een Italiaanse groep die zichzelf omschrijft als "fascisten van de 21ste eeuw". Het was niet de eerste keer dat deze Italiaanse fascisten bij de NSV op bezoek waren. Eerder werden onder meer Udo Voigt, voorzitter van de Duitse neofascistische partij NPD, en de Britse holocaustontkenner Nick Griffin uitgenodigd.

De NSV is de officiële studentenorganisatie van het Vlaams Belang, maar komt al eens radicaler naar buiten. Toen Filip Dewinter op televisie verklaarde dat Gouden Dageraad een karikatuur was, reageerde de toenmalige Antwerpse NSV-voorzitter met een opiniestuk waarin hij de verdediging van de Duitse NPD als 'brothers in arms' opnam. Als we NSV ruimte laten, halen ze de gewelddadige praktijken van Gouden Dageraad naar hier.

ALLES WAT ONS VERDEELT, VERZWAKT ONS!

Noch populistisch rechts noch extreemrechts hebben een antwoord op de huidige crisis. Hun verdelende retoriek dient er enkel toe om ons makkelijker het asociale besparingsbeleid te laten slikken. De echte verantwoordelijken, de rijke elite die ondanks de crisis alsmat rijker wordt, laten ze buiten schot.

Extreemrechts kan teren op het ongenoegen als gevolg van de sociale tekorten. In de strijd tegen fascisme en racisme moeten we breken met de besparingslogica.

JOBS, GEEN RACISME!

Bij gebrek aan een geloofwaardig alternatief worden delen van de bevolking verleid door de populistische slogans van extreemrechts. Onder de slogan 'Jobs, geen racisme' benadrukken we de nood aan eengemaakte strijd voor een echt alternatief.

**Stop de erkenning van de NSV aan de
Universiteit Antwerpen!**

**Neen aan de GAS-reglementering en de
criminalisering van jongeren!**

**Organiseer het verzet tegen het rechtse en
asociale beleid in Antwerpen!**

**Jobs, geen racisme! Voor degelijke jobs, betaalbare
huisvesting en gratis onderwijs voor iedereen!**

Eerste ondertekenaars:

Actief Linkse Studenten - Etudiants de
Gauche Actifs
Anti-Fascistisch Front
Blokbuster
Jongsocialisten
Kif Kif
Linkse Socialistische Partij - Parti So-
cialiste de Lutte
Rood!
Socialistische Arbeiderspartij - Ligue
Communiste Révolutionnaire
Steunpunt Antifascisme
Syndicalisten tegen fascisme

Wat is NSV?

De Nationalistische Studentenvereniging (NSV) doet zich voor als een gezellig clubje Vlaamsgezinde studenten die enkel studentikoze activiteiten organiseren, zoals cantussen, maar in werkelijkheid is het een kweekvijver van het Vlaams Belang waarbij ook al eens radicaler uit de hoek wordt gekomen dan de moederpartij. Ondanks de aanwezigheid van enkele N-VA'ers blijft de NSV vooral dienst doen als plaats waar toekomstige kaders van het VB worden opgeleid.

Toen het VB electorale hoogdagen kende, moest de NSV het radicalere kantje soms meer verdoken beleven. Nu het VB minder scoort, is er ook minder focus van de gevestigde media op de uitwassen. Eind november nog hield de NSV in Antwerpen een meeting met aangebrande internationale sprekers, van een zelfverklaarde Italiaanse fascist tot een voortrekker van een verboden Hongaarse privé-militie. Zelfs het Vlaams Belang vond dit risicovol en stelde geen zaal ter beschikking.

In dit dossier gaan we na van waar de NSV komt en waar die organisatie voor staat.

VAN WAAR KOMT DE NSV?

De NSV is in 1976 opgericht om extreemrechtse studenten te groeperen. De NSV kreeg al snel een scholierenenvleugel met het Nationalistische Jongstudentenverbond (NJSV) waarin o.a. Filip Dewinter en Frank Vanhecke in Brugge, Philip Claeys in Brussel of Karim Van Overmeire in Aalst een rol speelden.

Het NJSV had op het hoogtepunt wellicht 18 afdelingen (onder meer in Brugge, Antwerpen, Sint-Niklaas, De Haan, Mol, Koeke-lare, Geraardsbergen,...). Het nationaal secretariaat was gevestigd op het privé-adres van Filip Dewinter die toen nog aan de Steen-kaai in Brugge woonde. Dewinter was de nationale NJSV-voorzit-ter. De activiteiten van het Brugse NJSV dat mee geleid werd door Dewinter en Vanhecke waren niet bepaald "salonfähig": geweld, racisme en een openlijk verdedigen van het fascisme. Dewinter en Vanhecke organiseerden mee een "anti-communistische" boe-kenbeurs waar de politie revisionistische boeken (boeken die de holocaust ontkennen) in beslag nam. De Brugse NJSV'ers namen ook deel aan de gewelddaden van de naderhand verboden privé-militie VMO (Vlaamse Militanten Orde). De Brugse VMO-ver-antwoordelijken zorgden voor de politieke vorming van Dewinter en Vanhecke.

In het gezamenlijk blad van NSV en NJSV schreef Anton de Grauwe: "En natuurlijk worden termen als leiderschap, hiërarchie, maatschappelijke orde, tucht, opvoeding, autoriteit als fascistisch bestempeld. Op zulk fascisme mogen wij fier zijn." En inderdaad, in kringen van NJSV en NSV was men effectief fier op het fas-cisme. Vandaar wellicht dat Koen Dillen in hetzelfde nummer van Signaal nazi-beul Göring voorstelde als een idealist en dat nog eens herhaalt in een boekbespreking van een biografie van Adolf Eichman.

Er was regelmatig geweld door de Brugse VMO'ers en NJS-V'ers. Ook in andere afdelingen was dat het geval en de extreem-rechtse jongeren waren er zelfs zo fier over dat ze op cantussen liedjes zongen om het eigen geweld te verheerlijken: "t Bloed stroomt door de straten, ratten kreperen in de goot, maar daar zul-

len we 't niet bij laten, al die linksen moeten dood" luidde een re-frein in het lied "Ter dood" (op de melodie van de Blauwvoet) dat werd afgesloten met: "Al dat rood gespuis moet naar het slachthuis. Slaat ze af, slaat ze af. Al die linksen in het graf". Fijnzinnig.

In Antwerpen aangekomen om te studeren, speelde Dewinter een belangrijke rol in het Nationalistisch Studentenverbond, de toenmalige naam van de NSV. Het NSV had een erg radicale tra-ditie.

Zo was er op 7 maart 1984 een bezetting van het Leuvense studentencafé 'Het Stuc' waarbij met ijzeren staven en stokken een bezetting afgedwongen werd. Eén student hield als gevolg van deze NSV-actie blijvende letsels over na een open beenbreuk (Lees meer hierover). Op dat ogenblik was Jurgen Ceder voorzit-ter van NSV-Leuven. In 1985 werd aan de UFSIA een studente bedreigd met een knipmes toen ze eiste dat een spandoek met de slogan "NSV heeft gewonnen" (na een verkiezingsoverwinning van het Vlaams Blok...) zou worden weggenomen. In datzelfde jaar voerde een commando van VMO en NSV een aanval uit op een anti-rakettenbetoging in Gent.

In de tweede helft van de jaren 1980 en begin jaren 1990 had de NSV het moeilijk om overeind te blijven. De verkiezingsdoor-braak van het Vlaams Blok op 24 november 1991 zorgde voor een kentering waarna een nieuwe generatie de tradities van NSV overnam. Dat gebeurde in de jaren 1990 met dezelfde beproefde recepten als in de jaren 1980: openlijk racisme, nostalgie naar het fascisme en waar mogelijk meer gespieerde gewelddadige acties.

Lees verder op de volgende pagina

NIEUWSBRIEF **BLOKBUSTER**

Het is bij deze acties dat bijvoorbeeld Rob Verreycken zijn bijnaam 'Rob Klop' kreeg.

In een controversiële uitgave van de Gentse 'Verbandsberichten' van NSV uit december-januari 1996-97 werd onder de titel "Gelijkheid: een mythe" een wel erg plat racistisch standpunt verkondigd. Het was er blijkbaar zodanig over dat NSV alsnog een poging ondernam om de uitgave te vernietigen en over te gaan tot fysiek geweld tegen een linkse Vlaamsnationalist die de echtheid van de uitgave bevestigde. Een uittreksel: "Een neger met een kapsel van koeiedrek en afgevielde tanden geeft een beter beeld weer van de echte natuur van een neger dan een neger die als blanke is opgevoed en met een auto heeft leren rijden en vloeiend een blanke taal spreekt. De negercultuur is niet alleen verschillend van de blanke cultuur, het is ook een minder geavanceerde cultuur, en ten opzichte van de blanke cultuur INFERIEUR." Daar valt niets aan toe te voegen. De toenmalige Gentse NSV-voorzitter Dieter Van Parys zit tot op vandaag in de gemeenteraad van Oostkamp voor het Vlaams Belang.

In dezelfde periode dook de scholierenorganisatie NJSV even terug op in Brugge. In het ledenblad van die organisatie midden jaren 1990 lasen we onder meer zaken als: "de NSDAP bestaat helaas niet meer", "homoseksualiteit is een nog uit te roeien ziekte",... De Brugse NJSV begon midden jaren 1990 ook een gewelddadige campagne tegen de linkerzijde, migranten en alternatieve jongeren. Het geweld liep danig uit de hand, onder meer met een commando dat een actie tegen de rol van Shell in Nigeria aanviel en invallen in alternatieve jongerencafés. Blokbuster beantwoordde dit met een nationale campagne tegen fascistisch geweld die begin 1997 honderden betogers op de been bracht.

Het Brugse NJSV kende een pijnlijk einde toen een van de voortrekkers ervan de druk van het protest tegen het geweld blijkbaar niet meer aankon en overging tot een wanhoopsdaad: de voormalige militair zette een mislukte bomaanslag op zichzelf in kaart om Blokbuster te beschuldigen. Hij viel al gauw door de mand. De man was wel gevaarlijk maar niet slim.

In dezelfde periode waren er ook in Gent een reeks incidenten,

al dan niet met dezelfde figuren die in Brugge voor amok zorgden. Opnieuw werden vooral linkse militanten als doelwit uitgekozen. Vergaderingen van de Actief Linkse Studenten werden aangevallen en toen de NSV niet erkend raakte wegens haar racisme en geweld, hield een groep van 30 NSV'ers de bijeenkomst van het Gentse Politiek en Filosofisch Konvent (PFK) van 27 januari 1997 gegijzeld. In maart 1998 werden militanten van Blokbuster aan studentenrestaurant De Brug aangevallen door een groep NSV'ers, Eric Byl had medische verzorging op de spoedafdeling van het Jan Palfijn-ziekenhuis nodig. Enkele dagen later volgden doodsb bedreigingen voor Blokbuster-militanten Els Deschoemacker en Geert Cool. Enkele kraakpanden van anarchisten werden aangevallen en/of bedreigd. Ook dat geweld werd beantwoord met mobilisaties tegen fascistisch geweld. De NSV-betogingen werden voortaan ieder jaar van antwoord gediend met een sterke anti-NSV betoging.

NSV VANDAAG: NOG STEEDS GEWELDDADIGE RACISTENBENDE

Onder druk van het antifascistisch protest en de electorale druk van het Vlaams Blok en nadien het Vlaams Belang moesten de jongeren van NSV rond en na de eeuwwisseling meer op hun tellen letten. Hier en daar zorgde dit voor ongenoegen en splintergroepen die aansloten bij de oude tradities. Zo werd een Antwerpse bijeenkomst van de Actief Linkse Studenten in oktober 2009 aangevallen door een commando van de 'Autonome Kameraden'. De aanval kwam er na eerdere provocaties, ook door NSV, waarbij het zelfvertrouwen danig groot was dat de aanval op voorhand werd aangekondigd. De charge werd gestopt door een ordedienst van de Actief Linkse Studenten en Blokbuster.

Maar doorgaans konden neofascisten zonder problemen terecht bij NSV. Zo werd in 2005 een nieuwe NSV-afdeling in Hasselt opgezet door iemand die op internetfora niet aarzelde om aangebrande uitspraken te doen. "Eens de democratie in chaos ineerstuikt, hoop ik dat er een ijzeren fascistische hand is om over te nemen", was zo'n uitspraak. Niet alleen tweederangsfiguren waren tot straffe uitspraken en gespiedere acties bereid. Toekomstig Vlaams parlements lid Tom Van Grieken pleitte er als scholier in internetdiscussies voor om de Vlaamse onafhankelijkheid "desnoods gewapenderhand" af te dwingen en als student ging hij meermaals op de vuist met tegenstanders. En in 2004 werd een heuse charge ingezet tegen de anti-NSV betoging in

2009. Aanval van de Autonome Kameraden op een bijeenkomst van de Actief Linkse Studenten

Gent. Een getrainde groep van extreemrechts ging tot een fysieke aanval over waarbij verschillende antifascisten medische verzorging nodig hadden.

Vandaag staat de NSV op een nieuw keerpunt. De electorale groei van het Vlaams Belang is gestopt en binnen Vlaamsnationale kringen is er zware concurrentie van N-VA. Bij NSV lijken er verschillende stromingen te zijn. Van diegenen die uitdrukkelijk naar N-VA kijken tot diegenen die voor een radicalere koers pleiten en niet zozeer N-VA maar wel Gouden Dageraad als voorbeeld zien. Toen Filip Dewinter onder druk in de media verklaarde dat partijen als NPD en Gouden Dageraad een 'karikatuur' zijn, reageerde de toenmalige Antwerpse NSV-voorzitter 'Stijn v Boebel' (de man durft het niet aan om in eigen naam te schrijven) met een artikel waarin hij het opnam voor de 'brothers in arms' van NPD. Na een eerdere meeting met Udo Voigt van NPD door NSV-Antwerpen was dat niet verwonderlijk.

Eind november 2013 hield NSV een internationale meeting. Onder druk van protest kon die niet aan de Leuvense universiteit doorgaan, waarna naar Antwerpen werd uitgeweken. Niet voor het eerst was iemand van het Italiaanse Casa Pound uitgenodigd, een organisatie die zichzelf als fascistisch omschrijft. Verder ook een Hongaarse spreker die betrokken was bij de Hongaarse Garde, een verboden privé-militie. Zelfs het Vlaams Belang vond de meeting danig aangebrand dat het de infrastructuur van de partij-lokalen niet ter beschikking stelde.

De partijleiding ziet alles door de vingers. Wat wil je in een

partij waarvan kwatongen in eigen rangen zeggen dat enkele kopstukken jaarlijks de verjaardag van Hitler op 20 april vieren... Het geweld is evenmin een probleem, zolang het maar niet teveel mediabelangstelling krijgt. Dat zou kiezers kunnen afschrikken. Maar anders mag het gerust. Voormalig VB-voorzitter Bruno Valkeniers stelde het in 2007 in een interview als volgt: "Vlaams Belang heeft altijd gerekruteerd in NSV-kringen. Heel wat Belangers waren tijdens mijn NSV-jaren ook vrienden. Inderdaad, dat waren geen koorknapen. Ach, je bent jong en je wilt wat. Dan zoek je de weg van de radicaliteit. Ik schaam me niet voor dat occasionele straatgeweld." Occasioneel?

Het VB staat vandaag electoraal minder sterk, maar voorbeelden uit heel Europa geven aan dat extreemrechts en populistisch rechts vaak een nieuwe snelle opkomst kan kennen. Kijk maar naar Frankrijk waar het Front National in de peilingen terug de grootste partij is. Tegen de achtergrond van crisis is een electorale terugkeer niet uitgesloten. En ook het ontstaan van meer radicale groepen, zoals de Oost-Europese neonazi's of het Griekse Gouden Dageraad, is mogelijk. De eerste tekenen van dergelijke ontwikkelingen zullen we wellicht eerst zien bij de jonge generaties. Het is geen toeval dat neonazi's die met Blood&Honour verbonden waren elk jaar naar de NSV-betoging trekken.

Een sterke campagne die de antifascistische druk hoog houdt, is belangrijk om iedere mogelijke ontwikkeling van een meer openlijk neonazistische stroming meteen de kop in te drukken door het te ontmaskeren en met mobilisatie te beantwoorden.

anti-NSV betoging

Wees erbij op 20 maart!

Op 20 maart wordt in Antwerpen betoogd tegen de jaarlijkse haatmars van de NSV, de studenten van het Vlaams Belang. Even moesten enkele trouwe betogers afhaken. Vier aanhangers van Bloed, Bodem, Eer en Trouw (BBET) werden begin februari tot gevangenisstraffen veroordeeld. Nu het proces tegen de BBET'ers wordt overgedaan, kunnen ze toch mee opstappen. De electorale neergang van het Vlaams Belang – dat in de laatste peilingen in enkele provincies met de kiesdrempel flirt – betekent niet dat de antifascistische strijd gestreden is.

Natuurlijk zijn niet alle NSV'ers neonazi's zoals die van Blood&Honour. Maar de jaarlijkse betoging van NSV is wel een verzamelplaats voor dergelijke figuren. In het vonnis van de rechtbank van Dendermonde over BBET werd dit uitdrukkelijk bevestigd. Zo werd melding gemaakt van het feit dat Tomas Boutens, de centrale organisator van Blood&Honour, nadat hij als beroepsmilitair uit Kosovo terugkwam aan een andere neonazi de matrasjes vroeg die hij in bewaring had gegeven. Hij had die nodig omdat hij ze op weg naar de NSV-betoging wel zou kunnen verkopen, aldus het gerechtelijk dossier.

De neonazi's zijn er nog goedkoop van afgekomen met straffen tot vier jaar voor Tomas Boutens. Het gerecht oordeelde dat de gewapende neonazi's gevaarlijk waren, maar besliste tegelijk om een deel van de wapens terug te geven zodat de neonazi's ze kunnen regulariseren. Het oorlogstuig werd niet teruggegeven omdat de wapenwet van 2006 geen betrekking had op dergelijk gevaarlijk tuig... Kortom, het Belgische gerecht herbewapent de neonazi's die ze zelf als gevaarlijk bestempelde. Waanzin!

Bij de vorige Antwerpse NSV-betoging was Tomas Boutens van de partij. De Nationalistische Studentenvereniging zal ook zoals steeds op de steun van het Vlaams Belang kunnen rekenen. Ook Filip Dewinter is een vaste klant op die betoging. De slechte re-

sultaten van het Vlaams Belang in de peilingen doen sommigen denken dat de strijd gestreden is. Wij zijn het daar niet mee eens.

De ondermijning van de autoriteit van de gevestigde partijen houdt aan en maakt grote en snelle verschuivingen bij verkiezingen mogelijk. Het Vlaams Belang baseerde zich daar de afgelopen 20 jaar op om verkiezing na verkiezing te winnen. De politieke onstabiliteit is sindsdien enkel groter geworden en komt nu vooral tot uiting in een erg snelle groei van N-VA en daarmee gepaard gaand een electorale ineenstorting van het Vlaams Belang. We mogen ons daar niet op blind staren. Het VB kan terugkeren, in de buurlanden zagen we dat extreemrechts soms een kat met negen levens is. Het 'antwoord' van Sarkozy op extreemrechts in Frankrijk heeft ook niet lang geduurd, vandaag staat het Front National met Marine Le Pen vooraan in de peilingen.

Het VB is momenteel wanhopig op zoek naar methoden om in de media te komen en zich op de voorgrond te werken. De ene ranzige campagne is amper gelanceerd of er staat al een nieuwe in de steigers. Dat kan een aantal overmoedige jongeren in de marge van de partij ertoe aanzetten om het niet bij woorden te laten en ook over te gaan tot meer 'gespierde' acties met geweld tegen andersdenkenden of andersgekleurden.

Bovendien is het duidelijk dat racistische vooroordelen zeker niet verdwenen zijn. De voedingsbodem waarop extreemrechts groot kan worden, is sterker dan voorheen aanwezig. Een systeem in crisis met een groeiend aantal sociale tekorten, kan verdeeldheid en racisme in de hand werken. Het beste antwoord daarop bestaat uit eengemaakt verzet en strijd voor een betere toekomst. Dat is waarom de anti-NSV betoging van 20 maart als centrale slogan "Jobs, geen racisme" naar voor schuift. De betoging richt zich ook tegen het rechtse asociale beleid in Antwerpen, tegen de criminalisering van jongeren en de GAS-boetes en er wordt opgekomen voor degelijke jobs, betaalbare huisvesting en gratis onderwijs voor iedereen.

Geen troon blijft staan...

Het thema van de jaarlijkse NSV-betoging is bekend. Er wordt terug gegrepen naar een oude klassieker: protest tegen het koningshuis. Het motto 'geen tronen blijven staan' kan in het kader van de verkiezingen ook gezien worden als een cynische boodschap voor de eigen partijleiding van het Vlaams Belang. Daar zijn de tronen van de ongekroonde kopstukken aan het wankelen door de tegenvallende electorale resultaten. Maar zoals we weten, doet het thema van de NSV-betoging er niet veel toe.

De betoging heeft vooral als doel om een haatmars te organiseren en de straten van een studentenstad een avond te kunnen innemen. Wat dat betekent, maakten ze onder meer in 2007 bij een eerdere doortocht in Antwerpen duidelijk. Een studentencafé aan de Stadswaag werd toen kort en klein geslagen. Een aantal NSV'ers moest zich voor de rechter verantwoorden. Die erkende de band tussen het geweld en de NSV-betoging maar niet de persoonlijke betrokkenheid van de vijf beklagden die nochtans herkend waren door anderen in het café. Kortom, ze gingen vrijuit na een geval van zinloos geweld.

In 2011 kwam de NSV opnieuw naar Antwerpen. Onder de betogers onder meer Filip Dewinter die zijn jonge aanhangers kwam schouwen. Maar Dewinter was niet alleen. Ook de hoofdbeklaagde in het BBET-proces, Tomas Boutens, was van de partij. Die trok wel meer naar NSV-betogingen en verschillende aanhangers van BBET leerden elkaar in de marge van het Vlaams Blok/Belang kennen.

Onder publieke druk moet de partijleiding van het VB zich uitspreken tegen de 'bietekwieten' van Blood&Honour en tegen 'karikaturale' formaties als de Duitse NPD of het Griekse Gouden Dageraad. Maar in eigen kringen wordt daar veel minder een probleem van gemaakt. Het extreemrechtse verzet tegen een onde-

mocratische instelling als de monarchie heeft niet bepaald als doel om het te vervangen door een democratischer stelsel.

Met een tegenbetoging willen we de ruimte voor extreemrechts beperken. Om hun haatmars volledig te stoppen op basis van mobilisatie, moeten we een stevige krachtsverhouding uitbouwen. De jaarlijkse anti-NSV betoging wil daar een bijdrage tot leveren, het is sinds enige tijd de grootste jaarlijkse antifascistische actie in Vlaanderen.

We willen de steun voor dit antifascistisch verzet niet beperken tot de activisten en overtuigen, maar trekken bewust naar zoveel mogelijk jongeren en werkenden om de publieke steun op te bouwen. In Berchem trekken we deur-aan-deur langs het parkoers, onder scholieren en studenten wordt intensief campagne gevoerd.

Werk mee met de anti-NSV campagne zodat de studenten van het Vlaams Belang en hun extreemrechtse medestanders de straten van Antwerpen niet voor hen alleen hebben en wekenlang de druk van een sterke antifascistische campagne voelen. Dat zal hun mogelijkheden beperken en de drempel voor deelname aan hun haatmars verhogen.

Op basis van onze mobilisatie kunnen we ook het antifascistisch verzet versterken zodat we stappen vooruit kunnen zetten om extreemrechts terug te dringen tot de plaats waar het thuishoort: op de donkerste bladzijden van de geschiedenisboekjes.

Militanten van Blood&Honour: zijn zij opnieuw van de partij op de NSV-betoging?

**Wil je meewerken aan de campagne?
Verdeel pamfletten en affiches. Ga
mee op collectieve campagnemomen-
ten. Kom naar de betoging en breng
vrienden, collega's of familie mee!**

**Contacteer ons: antinsv@blokbuster.be.
be. GSM: 0474/80.59.16 (Mathias)**

Vottem

De kapitalistische logica uitwijzen, niet de slachtoffers ervan!

“Illegaal? Ga naar huis of naar de gevangenis!”.

Dat is de boodschap van de mobiele affiches die het Vlaams Belang in de tweede helft van februari de straat op stuurde. Weinigen betwisten dat het VB racistisch is, maar het beleid van de Belgische regering en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Maggie De Block komt op hetzelfde neer. Op 16 maart is er opnieuw een betoging aan het gesloten asielcentrum van Vottem (Luik) om te protesteren tegen het feit dat vluchtelingen als criminelen in een gevangenis/gesloten centrum worden gestopt. Het initiatief voor de betoging gaat uit van het CRACPE, het Collectif de Résistance Aux Centres Pour Etrangers.

EEN GEVANGENIS ONDER EEN ANDERE NAAM

De term ‘gevangenis’ wordt niet gebruikt, maar een gesloten asielcentrum is een gebouw waarin mensen worden opgesloten omdat ze wilden vluchten van miserie, discriminatie of oorlog in hun land van herkomst. In realiteit is het een gevangenis met onder meer ook isoleercellen waarin soms ‘gevangenen’ met psychologische problemen gedurende meer dan een maand terechtkomen zonder aangepaste medische begeleiding. Het gebrek aan personeel maakt het leven in de gesloten centra er niet aangenamer op.

In 2006 protesteerde een groep personeelsleden anoniem over het gebruik van isoleercellen. “Ze zitten daar niet op hun plaats. Ze krijgen geen enkele therapeutisch hulp. We worden dagelijks geconfronteerd met drama’s (...) We zijn getuige van aanvallen op de mensenrechten en op de menselijke waardigheid.” Er waren ook onthullingen over hoe zware medicijnen ingezet worden om zieke ‘gevangenen’ te verdoven. De overheid reageerde op de onthullingen met de dreiging van juridische procedures tegen wie dergelijke informatie bekendmaakt.

Er zijn in ons land zes gesloten centra van de Dienst Vreemdelingenzaken. In die centra worden mannen, vrouwen en kinderen opgesloten als laatste stap voor ze naar hun land van herkomst worden uitgewezen. Onder deze mensen ook AIDS-patiënten of mensen die in hun land van herkomst niet de nodige gezondheidszorg kunnen genieten en dus de dood worden ingestuurd. Recent werd de Afghaanse jongen Aref teruggestuurd. Hij werd in Afghanistan vermoord door de Taliban. Dat is de realiteit van het asielbeleid van Maggie De Block en de regering-Di Rupo.

Volgens cijfers van Fedasil vormden Afghanen in 2012 de grootste groep in het gesloten centrum van Vottem. Ze waren goed voor 16% van de ‘gevangenen’. Dat is geen toeval, mensen vluchten niet voor hun plezier naar een kil land als het onze. Ze ontvluchten de dreiging van geweld, extremisme of ze trekken weg in de hoop op die manier wel voor een inkomen voor zichzelf en hun gezin

te kunnen zorgen. In 2012 werden volgens CRACPE 11.000 tot 12.000 mensen uit ons land gezet.

VOOR EEN ALGEMENE REGULARISATIE VAN MENSEN-ZONDER-PAPIEREN

Mensen-zonder-papieren worden in dit land gedwongen tot zwartwerk in vaak onveilige omstandigheden en tegen armzalige lonen. Een reguliere job uitoefenen, wordt hen immers verboden. Een algemene regularisatie zou daar een einde aan maken. Door een grote groep tot laagbetaalde zwarte jobs te veroordelen, worden alle arbeidsvoorwaarden en lonen onder druk gezet. Het leidt tot een algemene neerwaartse druk.

In 2000 en 2009 waren er regularisaties waardoor tienduizenden mensen-zonder-papieren uit de illegaliteit of de onzekerheid konden stappen. Deze regularisaties kwamen er na protestbewegingen, met onder meer een veertigtal bezettingsacties in 2004-2005. Het is ook na protest dat in Vottem werd besloten om geen kinderen meer op te sluiten (elders gebeurt dat overigens nog wel).

De strijd van de Afghanen wijst vandaag op een nieuw verzet tegen het beleid van de Belgische autoriteiten. Tegen de achtergrond van een wereldwijde crisis van het kapitalisme en een veralgemeend besparingsbeleid, moeten we de strijd van de mensen-zonder-papieren meer dan ooit verbinden met de strijd van de werken en de jongeren die ingaan tegen dit systeem zonder toekomst.

Tegelijk moeten we ook strijden tegen de redenen waarom mensen vluchten. Internationale solidariteit tegen dictatuur en uitbuiting in de neokoloniale wereld is essentieel. Doe mee met onze strijd tegen kapitalistische barbarij!

Sebastien (Luik)

zondag 16 maart: 14u aan de Citadel van Luik

Stop repressie!

Voor het recht op actievoeren

Naar aanleiding van de Olympische Spelen struikelden de gevestigde politici over elkaars voeten bij het veroordelen van de repressie en de homofobie in Rusland. Dat is hypocriet op een ogenblik dat ze zelf steeds verder gaan in het beknotten van het recht op actievoeren. Als het van de lokale Poetins bij ons afhangt, kan straks enkel wie een diepe geldbuidel heeft nog actievoeren.

De GAS-waanzin is al langer bekend. Het betreft niet alleen absurde boetes en willekeurige pestbelastingen. Dit stelsel wordt ook gebruikt om protest aan banden te leggen. Om toelating te krijgen voor een actie worden de voorwaarden steeds strenger, als er geen toelating is kan iedereen op de actie een GAS-boete krijgen. Desnoods door iedereen even op te pakken en een combitaks aan te smeren. Dit is geen doemscenario, het is steeds meer realiteit.

Sommigen gaan nog een stap verder. Pieter De Crem, alias Crembo, een lokale krijgsheer uit Aalter die het tot Minister van Defensie schopte, aarzelde niet om actievoerders aan zijn kabinet te vervolgen. Vingerverf van militanten van de Vredesactie die protesteerden tegen de Belgische deelname aan de bloedige oorlog in Afghanistan werd beantwoord met een gerechtelijke procedure. De actievoerders hadden de rode vingerverf gebruikt om aan te klagen dat de Belgische regering bloed aan haar handen heeft.

Deze actie van november 2008 schoot bij De Crem in het verkeerde keelgat. Hij diende een klacht in omdat de Belgische overheid schade had geleden. Twee militairen waren 4,5 uur bezig om het nepbloed te verwijderen, ze gebruikten voor 1,36 euro aan benzine alsook 0,6 euro voor het onderhoud aan de auto en de hogedrukreiniger verbruikte 10,3 liter per minuut. Slotsom: de minister eiste 233,86 euro. Of ongeveer evenveel als zijn advocaat per uur vraagt. Hoeveel uren zou die gewerkt hebben aan de rechtszaak die in februari voorkwam?

Zelfs het gerecht vond de vervolging te gortig, de procureur vroeg de vrijspraak. Op 13 maart volgt een uitspraak in deze zaak. Voor De Crem gaat het uiteraard niet om de vergoeding van 'schade', het is een poging om een precedent te scheppen en het recht op actievoeren verder te beperken. Het gaat om het criminaliseren van protest waarbij al wie het oneens is met het gevoerde beleid het zwijgen wordt opgelegd. Wellicht zal De Crem er nu niet mee weggelaten worden, maar er is weer een stap gezet om het recht op actievoeren in vraag te stellen.

De JOC, de Franstalige tegenhanger van KAJ, grijpt al enkele jaren de internationale dag tegen politiegeweld (15 maart) aan om te protesteren. Er wordt uitgehaald naar politiegeweld en repressie. Met de opmars van de GAS-boetes en de andere voorbeelden van repressieve tussenkomsten, is dergelijk protest meer dan noodzakelijk. Het kapitalisme in crisis bedreigt alle verworvenheden van de arbeidersbeweging, waaronder democratische rechten. We zullen deze democratische rechten moeten verdedigen zoals ze afgedwongen zijn: door ervoor te strijden en een krachtsverhouding uit te bouwen. Laat er ons voor zorgen dat de betoging van 15 maart daar een bijdrage tot vormt.

Zaterdag 15 maart: 15u Fontainasplein (Brussel)

Mijn lichaam, mijn keuze!

Neen aan het besparingsbeleid. Ja aan het recht op veilige abortus

De afgelopen jaren zagen we in Europa en ook bij ons meer acties van de reactionaire beweging die zichzelf ten onrechte 'pro life' noemt. Het gaat om een beweging die niet wil dat vrouwen vrij beschikken over hun lichaam en zich meer bepaald verzetten tegen het recht op abortus. Deze beweging gaat over tot offensievere acties op een moment dat overal wordt bespaard op de openbare diensten. Dat leidt sowieso tot een beperking van onze keuzes. De besparingen zorgen ervoor dat mensen die al in een economisch kwetsbare positie zitten, waaronder veel vrouwen, het nog moeilijker hebben.

Abortus is sowieso een bestaand fenomeen, of het nu legaal is of niet. Maar als het niet op een veilige manier gebeurt, vallen er veel doden. Zonder veilige procedure sterft één op de acht vrouwen. Het recht op abortus verdedigen, betekent opkomen voor het recht van vrouwen om niet te sterven als gevolg van een risicovolle abortus. Het recht op abortus ontzeggen kan eveneens tot doden leiden. Zo kwam Savita, een jonge vrouw in Ierland, eind 2012 om het leven omdat het ziekenhuis weigerde om een abortus uit te voeren.

In landen waar abortus wel legaal is, of toch minstens uit het strafrecht is gehaald zoals in België, moet ook nog gestreden worden. De algemene aanvallen op de levensstandaard van de meerderheid van de bevolking als gevolg van het besparingsbeleid raken vrouwen bijzonder hard. Bovendien wordt het gebruikt als context om een aanval op onze verworvenheden in te zetten. Terwijl de linkerzijde dat grotendeels vergeten lijkt te zijn, begrijpt een deel van de rechterzijde wel dat het mogelijk is om een beweging te organiseren en te ontwikkelen doorheen mobilisaties. Er waren bewegingen in Spanje en Frankrijk met enig effect. Zo ging de Spaanse regering over tot een bijzonder reactionair voorstel waardoor meer dan 90% van de huidige gevallen van abortus illegaal zou worden. De klok wordt met meer dan 30 jaar teruggedraaid. We moeten daar lessen uit te trekken en de rechterzijde geen vrijspel geven.

Als wij opkomen voor het recht op abortus koppelen we dat meteen aan de noodzaak van een massale herfinanciering van openbare diensten. In Zwitserland wordt de terugbetaling van zwangerschapsonderbrekingen in vraag gesteld in het kader van besparingsmaatregelen. Ook in ons land ligt de gezondheidszorg onder vuur. De terugbetaling van bepaalde onderzoeken door gynaecologen is nu al gestopt. Ook de middelen voor het onderzoek naar wiegendood zijn bedreigd. Dat de komende 10 tot 15 jaar een meerderheid van de artsen die zwangerschapsonderbrekingen uitvoeren op pensioen gaat, zal het er ook niet gemakkelijker op maken.

We eisen een beleid dat ongewenste zwangerschappen zoveel mogelijk kan vermijden. We mogen seksuele opvoeding niet aan het internet overlaten. Er zijn meer middelen voor onderwijs en voor meer personeel nodig. Daarnaast is er nood aan gratis voorbe-

hoedsmiddelen die voor iedereen toegankelijk zijn. Vandaag zijn voorbehoedsmiddelen soms duurder dan een abortus en bovendien is er slechts een gedeeltelijke terugbetaling tot 21 jaar.

Het is onaanvaardbaar dat een kwart van de vrouwen die in ons land abortus pleegt, aangeeft dat ze dit om financiële redenen doet. Het is onaanvaardbaar dat 80% van de alleenstaande moeders onder de armoedegrens terechtkomt. Dat zal er met het huidige beleid enkel nog erger op worden. Wij komen op voor een echte keuze, dus ook voor de mogelijkheid om kinderen te krijgen zonder in armoede terecht te komen. Daartoe moet de kinderbijslag de reële kosten van een kind dekken. Er zijn degelijke jobs met goede lonen nodig. Waarom wordt steeds meer flexibiliteit geëist en kloppen we zoveel overuren terwijl er zoveel werklozen zijn? Laat ons het beschikbare werk verdelen. Het opdrijven van de capaciteit in de kinderopvang is eveneens dringend. Ten slotte is er nood aan betaalbare huisvesting die geschikt is voor gezinnen. De lange wachtlijsten voor sociale huisvesting dwingen nu nog al te vaak mensen in ongezonde huisvesting.

We verbinden het recht op abortus aan sociale eisen. De emancipatie van vrouwen gebeurt doorheen de emancipatie van de volledige werkende bevolking, de jongeren en de sociale uitkerings-trekkers. We moeten de reactionaire bewegingen van antwoord dienen. Dat kunnen we door een strijd bare positie in te nemen en door te bouwen aan solidariteit om samen op te komen voor een samenleving die een einde maakt aan seksisme en andere vormen van verdeeldheid die ons verzwakken.

Op 30 maart wil de reactionaire rechterzijde ook in ons land actie voeren. Er is een 'pro-keuze' platform dat oproept tot een tegenactie om op te komen voor een echte keuze. Wij nemen daaraan deel en verdedigen het recht op abortus. We koppelen dat aan de eis van meer middelen voor openbare diensten en een strijd voor een andere samenleving. Doe mee met de mobilisatie eind maart zodat de zogenaamde 'pro-life-betogers' gepast van antwoord worden gediend!

Emily (Namen)

zondag 30 maart: 14u aan het Poelaertplein (Brussel)

Neonazi's krijgen wapens terug

Bij de arrestatie van een reeks gewelddadige neonazi's in 2006 werden een pak wapens gevonden. Die werden in beslag genomen en kwamen ook aan bod in het proces om het gevaar van Blood&Honour in ons land te duiden. Nu het proces achter de rug is, krijgen de neonazi's een deel van hun wapens gewoon terug.

Toen in 2006 in de media werd aangekondigd dat een aantal neonazi's in onder meer legerkazernes werden opgepakt, vroegen wij op blokbuster.be meteen of daarbij de wapens ook zouden in beslag genomen worden. Dat bleek effectief het geval te zijn. Er werd een grote hoeveelheid wapens gevonden. Tomas Boutens, de voorman van Blood&Honour, verkocht bijvoorbeeld twee wapens aan een undercoveragent. Om naar een NSV-betoging te trekken schafte hij zich tien matrakken aan. Veertien van de verdachten in Dendermonde moesten zich verantwoorden voor wapenhandel en/of illegaal wapenbezit. Drie van hen waren gewoon wapenhandelaars zonder betrokkenheid bij de organisatie van Blood&Honour. Bij een huiszoeking bij Joeri VDP van Blood&Honour in Dendermonde werden niet alleen wapens gevonden maar ook drugs en anabolen.

Vreemd genoeg heeft het gerecht beslist om een deel van de in beslag genomen wapens gewoon terug te geven. Wat verwacht de rechtbank? Dat de neonazi's waar het zelf van oordeelde dat ze gevaarlijk waren plots koorknaapjes zullen worden die op een normale wijze met wapens omgaan? Komt dit niet er niet op neer dat hetzelfde probleem van gevaarlijke neonazi's gewoon wordt hersteld?

Volgens de rechtbank kwam een deel van de wapens in aanmerking voor de regularisatie in 2007, een periode van amnestie voor verboden wapens in het kader van de nieuwe wapenwet. Omdat de neonazi's in de gevangenis zaten, konden ze geen gebruik maken van die regularisatie. Nu kunnen ze dat alsnog doen. De rechtbank merkt daarbij op dat het oorlogstuig dat gevonden werd niet terug gaat omdat dergelijk gevaarlijk materieel niet kon geregulariseerd worden.

Het is vreemd en waanzinnig dat figuren waarvan de rechtbank zelf vaststelt dat ze gevaarlijk zijn en effectief gewelddadige activiteiten planden, nu zomaar hun wapens terugkrijgen. Dat is als melk bij de kat zetten. Het is maar één van de redenen waarom we

ons in de strijd tegen het gevaar van neonazi's niet mogen beperken tot juridische procedures. Op basis van mobilisatie en campagnes waarin zowel extreemrechts wordt ontmaskerd als wordt gewezen op alternatieven op het systeem in crisis, kunnen we de ruimte voor extreemrechts beperken.

Milde straffen voor neonazi's

De neonazi's van Blood&Honour werden uiteindelijk toch veroordeeld. Vier hoofdbeklaagden, waaronder Tomas Boutens, kregen milde straffen van enkele maanden tot 5 jaar. De rechtbank stelde dat ze een terreurgroep vormden die effectief aanslagen wilde plegen. De neonazi's komen er met lichte straffen van af. Bovendien is het duidelijk dat onder meer Boutens zijn activiteiten gewoon verderzet.

Tegen de uitspraak is beroep aangetekend. De hele procedure wordt nogmaals overgedaan voor het Hof van Beroep te Gent.

50 jaar

Marokkaanse en Turkse migratie in ons land

Naar aanleiding van de 50ste verjaardag van de Marokkaanse en Turkse migratie in ons land, een gevolg van de Belgische recruiteringscampagne van 1964, kwamen de gevestigde media met reportages over de geschiedenis, statistieken en studies, portretten van kunstenaars, intellectuelen of politici uit de Marokkaanse en Turkse gemeenschappen. Enkele gevestigde partijen, met de PS op kop, maakten van de gelegenheid gebruik om verkiezingscampagne te voeren.

De recruiteringscampagne van 1964 beloofde de werkenden een beter leven in België. Een analyse van 50 jaar migratie die vertrekt van de belangen van de werkenden en hun gezinnen moet wel vaststellen dat er heel wat problemen overeind blijven. Welk programma kan daar een antwoord op bieden in het belang van de werkenden van Belgische, Marokkaanse, Turkse of gelijk welke andere afkomst?

DE ECONOMISCHE CONTEXT VAN DE MIGRATIEGOLVEN

Net als de rest van Europa was ook de Belgische infrastructuur verwoest door de Tweede Wereldoorlog, zelfs indien België op dat vlak nog meer gespaard bleef dan de buurlanden. De enige speler die in staat was om de heropbouw te organiseren was de staat. De publieke sector speelde een stuwende rol in de economie.

Dat was ook nodig als antwoord op de enorme activiteit van de arbeidersbeweging op het einde van de oorlog. Onder die arbeidersbeweging was er een sterk doch weliswaar verward socialis-

tisch bewustzijn. Maar in de krachtsverhouding tussen arbeid en kapitaal stond de kant van de arbeid sterk, wat nog werd bekrachtigd door het prestige van de Sovjet-Unie.

De burgerij moest dan ook tal van toegevingen doen. Na enige tijd was er een opmerkelijke toename van de koopkracht en een versterking van de solidariteitsmechanismen binnen een economie gebaseerd op vraag en overheidstussenkomsten, het keynesianisme.

De heropbouw van het land vereiste heel wat arbeidskracht en daartoe werd ook beroep gedaan op buitenlandse arbeiders. Er werd eerst naar Italië gekeken om tussen 1946 en 1952 300.000 arbeiders letterlijk te importeren (op basis van een akkoord tussen de Belgische en de Italiaanse autoriteiten). Er werden ook economische akkoorden gesloten met andere landen: Griekenland, Spanje en uiteindelijk in 1964 met Turkije en Marokko.

In de industrie en de bouwsector vonden de nieuwe arbeidskrachten gemakkelijk werk. Er werd nog gedacht dat de historische periode van kapitalistische groei zou blijven duren. Dat was uiteraard niet het geval.

Vandaag ziet de economische en sociale situatie er erg anders uit. De neoliberale schok vanaf de tweede helft van de jaren 1970 heeft het sociaaleconomische uitzicht van de hele wereld veranderd. Om de winsten op peil te houden, zette de burgerij een campagne van systematische aanvallen op alle sociale verworvenheden in. Dat ging gepaard met een reactionaire ideologische campagne waarbij racisme en nationalisme werden gebruikt om de neoliberale logica op te leggen. Na het uitbreken van de economische crisis van 1974

kwamen er geen economische akkoorden meer om arbeidskrachten te importeren.

Migratie werd door de werkgevers op verschillende manieren ingeschakeld. In de periode van economische groei werd het gebruikt om de loonstijgingen af te remmen door een grote groep arbeidskrachten aan te trekken die bereid was om voor lagere lonen te werken. Op die manier werd een algemene neerwaartse druk op de lonen gezet. Onder het neoliberalisme van de afgelopen decennia werd de diversiteit van de arbeidersklasse bovendien gebruikt om verdeeldheid te benadrukken zodat een algemeen offensief voor sociale achteruitgang gemakkelijker werd.

SOCIALE TEKORTEN

Het kapitalisme creëert constant sociale tekorten op alle vlakken van het dagelijkse leven. Van werk over huisvesting tot onderwijs of kinderopvang. De onderlinge concurrentie en druk op de werkende bevolking wordt steeds groter. Frustraties, wanhoop en terechte woede zijn er het resultaat van, maar komen vaak tot uiting in vooroordelen en afkeer tegen minderheden. Een dergelijke uitdrukking van woede wordt aangemoedigd door de dominante ideologie. Zo was er Jan De Nul, manager van het jaar in 2013, die de Belgen verweet dat ze niet meer willen werken en de Noord-Afrikaanse migranten al helemaal niet. Er is veel werkloosheid onder mensen van migrantenafkomst, maar zij zijn zeker niet de enigen die moeite hebben om werk te vinden.

Een deel van de burgerij is echter overtuigd van de noodzaak van immigratie. De Duitse Nationale Bank schat dat het land elk jaar 200.000 migranten nodig heeft om de economische groei in stand te houden. Het gaat immers vaak om jongeren die een antwoord bieden op de vergrijzing van de bevolking. In Zwitserland was minstens een deel van de burgerij allerminst opgezet met het resultaat van een recent referendum dat migratie sterker aan banden doet leggen.

Natuurlijk zijn migranten niet verantwoordelijk voor de slechte staat van de economie en van de afbraak van het sociale weefsel. Ze zijn evenmin verantwoordelijk voor de structurele massawerkloosheid die eigen is aan dit systeem. Er was overigens nog nooit een studie die een verband kon leggen tussen een stijging van de werkloosheid en immigratie.

In België is de migratie een gevestigd fenomeen, meer dan 25% van de bevolking heeft minstens één ouder van buitenlandse afkomst. Toch kennen recente migranten een veel hoger niveau van werkloosheid. In tegenstelling tot wat de politici ons proberen wijs te maken, verloopt het onthaal en de integratie niet bepaald vlot. Hoe kan je je makkelijk integreren in een samenleving waar op alle sociale posten wordt bespaard nadat er al langere tijd een gebrek aan investeringen in waren?

Het beleid van deze regering en van staatssecretaris Maggie De Block heeft de drama's die vele vluchtelingen kennen opnieuw in de media gebracht. Mensen-zonder-papieren zijn een erg kwetsbare groep in de samenleving. Niemand vlucht voor zijn of haar plezier.

DE VERANTWOORDELIJKHEID VAN DE ARBEIDERS-BEWEGING

Het kapitalisme versterkt verdeeldheid binnen de werkende bevolking. Dat is geen toeval, het is immers de laag in de samenleving die in staat is om de strijd te voeren en een alternatief op te bouwen. We kunnen materiële problemen niet bestrijden met moraliserende vingertjes, er is nood aan een sociaal, economisch en politiek alternatief.

Als er iets is waar we het met het Wereldeconomisch Forum over eens zijn, dan is het dat "de sociale ongelijkheid de grootste bedreiging voor de stabiliteit" vormt. We zien reeds een groeiend wantrouwen tegenover alle gevestigde instellingen: regeringen, politieke partijen, massamedia, het gerecht, de politie, ... De woede van jongeren, zowel van migranten als anderen, kan daarbij vertaald worden door 'alternatieven' die er geen zijn, een terugplooi op communautaire of religieuze groepen, extreemrechts, rechts populisme, ...

Er duiken tal van complottheorieën op naast onder meer negationisme, racisme en dergelijke meer. Dit toont de zwakte van het politieke bewustzijn bij brede lagen van de jongeren en werkenden. Om deze zogenaamde 'antisysteemalternatieven' aan de kant te ruimen, moeten we de arbeidersbeweging en haar politieke en syndicale instrumenten heropbouwen om een ideologisch kader te creëren waarmee we samen kunnen strijden voor echte verandering.

Jammer genoeg heeft de vakbondswerking de afgelopen jaren de jongeren in de meest onzekere jobs grotendeels aan hun lot overgelaten en gebeurt hetzelfde met de werklozen of sectoren zonder tradities van strijd. Er zijn wel syndicale jongerenorganisaties en sommige proberen effectief om deze jongeren te organiseren. Maar in het algemeen gaat zowat alle aandacht naar de sectoren die al georganiseerd zijn. Het is nochtans mogelijk om naar die lagen te trekken die vandaag amper of geen banden meer hebben met de georganiseerde arbeidersbeweging. Dat is voor de volledige arbeidersbeweging van belang, een ketting is immers maar zo sterk als haar zwakste schakel.

STOP DE VERDEELDHEID

We kunnen op verschillende manieren opkomen voor de eenheid van alle onderdrukten tegen racisme, nationalisme en extreemrechts in. Als socialistische arbeiders hebben we de taak om het bewustzijn van de werkenden zoveel mogelijk aan te scherpen. Het bewustzijn dat we dezelfde belangen hebben die regelrecht ingaan tegen het huidige systeem en het verband tussen de aanhoudende tekorten van dat systeem en de groei van extreemrechtse opvattingen, is van groot belang.

Om onder migranten gehoor te vinden, moeten we ons niet baseren op een discours van religie of etnische afkomst. Het komt erop aan om hun ervaringen te politiseren op klassenbasis en dit vanuit de arbeidersbeweging.

Dat is overigens deel van de ervaring die we al sinds 1991 opdoen met de antifascistische campagne Blokbuster. We zijn trots op deze traditie en voeren verder strijd tegen kapitalistische onderdrukking en de discriminatie die eruit voortvloeit. We doen dit met al wie bereid is om deze strijd te voeren.

Een volgende belangrijke afspraak is overigens de betoging van 20 maart in Antwerpen tegen de officieuze studentengroep van het Vlaams Belang. Doe mee!